

ת"פ 4749/01/18 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 4749-01-18 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני כבוד השופט דנה אמיר

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם פלוני

נוכחים: באת"כוח המאשימה, עוה"ד מיטל סטי

באת"כוח הנאשם, עוה"ד קרן בלס

הנאשם בעצמו

מתורגמן לשפה הטיגרית

גזר דין

תמצית הכרעת הדין

1. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש - בן זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"). כמפורט בהכרעת הדין, ועל בסיס הראיות והנימוקים המפורטים בה, נקבע כי ביום 29.12.2017 בשעה 22:00 לערך, בביתם, לאחר ויכוח בין הנאשם למתלוננת, החל הנאשם לגדף את המתלוננת ותקף אותה שלא כדין בכך שדחף אותה וסילק אותה מביתם. בנסיבות אלו, ישבה המתלוננת על המדרגות מחוץ לבית וחייגה למוקד המשטרה. לאחר מכן כשנכנסה המתלוננת חזרה הביתה תקף אותה הנאשם בנוכחות בתה בת ה-7 והכה בה באמצעות מטען האופניים, ובכך גרם לה לחבלה של ממש בדמות המטומה במצח ראשה.

טיעוני הצדדים לעונש

2. **ב"כ המאשימה** הפנתה לערכים המגנים שנפגעו מביצוע העבירה, וטענה כי יש ליתן משקל לחומרה לכך שהאלימות הופנתה נגד מי שהייתה בת זוגו של הנאשם, לנגד עיניה של בתם הקטינה. עוד הפנתה לנזק שנגרם למתלוננת מהטחת הסוללה החשמלית בראשה וכן לפוטנציאל הנזק בהקשר זה. בנוסף, לכך שהנאשם לא הורתע מפניית המתלוננת למשטרה ותקף אותה בעת שזו חיכתה להגעת השוטרים. לאור המפורט עתרה ב"כ המאשימה לקביעת מתחם ענישה שנע בין 8 ו-18 חודשי מאסר, והגישה פסיקה.

3. **ב"כ המאשימה** הפנתה לכך שהנאשם לא נטל אחריות על המעשים בגינם הורשע, אינו מבין את חומרתם ואת הפגיעה במתלוננת ובבתם המשותפת, לכך שאינו עובר כל הליך טיפולי, ולצד זאת לחלוף הזמן, ולכך שהוא נעדר עבר פלילי, וטענה שיש למקם את עונשו בחלק העליון של השליש התחתון של מתחם הענישה ולגזור עליו

מספר חודשי מאסר בפועל לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננת. עתירת המאשימה היא כי אמנע מלקבוע את עונשו של הנאשם למאסר בדרך של עבודות שירות, תוך שהפנתה להנחיית פרקליט המדינה שכותרתה "ריצוי מאסר בעבודות שירות על ידי נתין זר" (הנחיה מס' 9.11 מיום 14.7.2020).

4. עתירת ב"כ הנאשם היא לביטול הרשעת הנאשם, משלטענתה ההרשעה עלולה להביא לשלילת היתר שהייתו בארץ, ולפגוע בהמשך תעסוקתו במקומות עבודה מסוימים. לחלופין, באם לא תתקבל עתירתה לביטול הרשעתו, טענה הסנגורית כי המתחם הראוי בנסיבות הוא ממאסר על תנאי ועד תקופת מאסר קצרה אותה ניתן לרצות בעבודות שירות, וכי על עונשו של הנאשם להיקבע בתחתיתו למאסר צופה פני עתיד בלבד.

5. ב"כ הנאשם ציינה שהנאשם שוהה בארץ מכוח אשרת שהייה בגין היותו פליט מאריתראה, לאור סכנת חיים בארץ מוצאו. כמו כן הפנתה לכך שהנאשם נעדר הרשעות קודמות, ואף לא נטען כי ביצע כל עבירה במשך התקופה הארוכה מאז ביצוע העבירה בגינה הורשע בתיק דנן. עוד הפנתה לכך שהנאשם היה עצור במשך כ-10 ימים, ותחת תנאים מגבילים משך תקופה ממושכת של כ-3 שנים וחצי. בנוסף לדבריה, במשך כשנה, מאז שחלתה המתלוננת בקורונה, בתם המשותפת של הנאשם והמתלוננת מתגוררת עם הנאשם והוא נושא בנטל גידולה, בקרוב עתידה הבת לשוב להיות במשמורת משותפת של המתלוננת והנאשם, ועל הנאשם יהיה לשלם מזונות. לטענתה, עונש שימנע ממנו עבודה יפגע ביכולתו לעשות כן. לדבריה, המתלוננת אינה חוששת מהנאשם, הקשר הזוגי ביניהם הסתיים, ורצונה הוא כי יוטל עליו עונש צופה פני עתיד בלבד בשל חששה שלא יכול לעבוד ולשלם מזונות כנדרש.

6. ב"כ הנאשם הפנתה לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות, וטענה שהעובדה שמשך התקופה הנאשם לא ביצע כל עבירה היא אינדיקציה אובייקטיבית לכך שהוא מצוי בנתיב נורמטיבי ועבר הליך של שיקום עצמי. בהקשר זה טענה כי בשל היות הנאשם נתין זר נמנעת ממנו האפשרות להשתלב בשיקום תוך הפלייתו, וביקשה שעניין זה יישקל בעת גזירת דינו. לבסוף טענה כי יש לתת משקל למחדלי החקירה שנפלו במקרה זה ונדנו בהכרעת הדין, ולהתחשב בהם בעת גזירת עונשו של הנאשם.

דברי הנאשם

7. הנאשם מסר כי הוא לבד בארץ ואין מי שיעזור לו, הוא מפרנס את עצמו ואת בתו, והוסיף "זה לא שרצחתי מישהו שאני אורשע על זה".

סוגיית ההרשעה

8. ככלל, הליך משפטי של אדם בגיר שהוכח כי עבר עבירה פלילית יסתיים בהרשעה. הימנעות מהרשעה או ביטולה מהווים חריג בשל נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן. על פי הלכת כתב (ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל (פ"ד נב(3) 337, 342 (1997)), על מנת להימנע מהרשעה או לבטלה, יש לבחון הצטברותם של שני תנאים עיקריים: האחד, האם סוג העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. השני, האם ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בעתידו או בשיקומו של הנאשם. על ההגנה מונח הנטל לשכנע, כי בנסיבות המקרה יש להעדיף את שיקום הנאשם על פני שיקולים אחרים. ראו גם: ע"פ 5985/13 אבן נ' מדינת ישראל (2.4.2014), ע"פ 9893/16 אסנת לאופר נ' מדינת ישראל (31.12.2007), כב' השופט ג'ובראן ברע"פ 3852/14 ורשואר נ' מדינת ישראל (18.8.2014) פסקה 11, וע"פ 3255/14 ביטון נ' מדינת ישראל (16.3.2015).

9. ברע"פ 3589/14 לוזון נ' מדינת ישראל (10.6.2014) נקבע כי על פי הלכת כתב, ביטול או הימנעות מהרשעה הוא חריג מצומצם, המוצדק רק במקרים חריגים ויוצאי דופן, בהם לא מתקיים יחס סביר בין הנזק הצפוי

לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה. כן נקבע כי יש לבחון קיומו של נזק קונקרטי לנאשם גם במקום בו הנאשם נעדר עבר פלילי. ראו גם רע"פ 5479/19 לוי' נ' **מדינת ישראל** (25.8.2019), רע"פ 619/18 **בזינסקי נ' מדינת ישראל** (1.3.2018) ורע"פ 2323/17 **פלוני נ' מדינת ישראל** (12.6.2017).

10. השאלה האם תיגרם פגיעה ממשית וקונקרטית לעתידו או שיקומו של הנאשם מההרשעה תלויה גם במיהות הנאשם ויתר נסיבותיו ויש לבחון את כל אלה (ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל**, תק-על 2007 (4) 4546, עמ' 4561). בנוסף, וטרם החלטה סופית יש אף לאזן, בסוג של מקבילית כוחות, את הנזק הקונקרטי הנטען לנאשם וסוגו אל מול סוג העבירה שבביצועה הורשע הנאשם ונסיבותיה (ובלבד שהמדובר בסוג העבירה ונסיבות המאפשרים לותר על ההרשעה), ולבחון האם מתקיים יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, לבין חומרת העבירה המצדיק את ביטול ההרשעה. כפי שצוין בע"פ (מרכז) 24457-03-15 **גוטרמן נ' מדינת ישראל** (30.8.2015) פסקה 69, ככל שמעשי העבירה חמורים יותר כך נדרשת פגיעה קונקרטית ומוחשית יותר ולהיפך.

11. בראי המסגרת הנורמטיבית הכללית שלעיל, בחנתי את עתירת ההגנה לביטול הרשעת הנאשם. ביחס לסוג העבירה שבביצועה הורשע הנאשם ולנסיבות ביצועה, במקרה דנן עסקינן בעבירה של תקיפה חבלנית של בת זוג שנסיבותיה מלמדות על רף חומרה לא מבוטל (הגם שאינו גבוה ביותר). במעשיו המתוארים בכתב האישום פגע הנאשם בערכים מוגנים שעניינם שלמות גופה, נפשה, כבודה וביטחונה של בת הזוג ושמידה על החלשים מפני נחת זרועם של החזקים. חשוב לזכור כי אלימות בתוך המשפחה נתפסת כבעלת חומרה מיוחדת המחייבת באופן רגיל ענישה מרתיעה. חומרת הנסיבות במקרה זה עולה מכך שהנאשם והמתלוננת היו נשואים בעת האירוע, ומכך שלאחר שדחף הנאשם את המתלוננת אל מחוץ לביתם המשותף והיא נכנסה חזרה לבית, לא חדל הנאשם או התעשת, כי אם תקף אותה באמצעות סוללת האופניים החשמליים, וגרם לה להמטומה במצח. חומרת המעשה אף מתעצמת נוכח ביצוע המעשים לעיני בתם המשותפת של השניים.

12. לצד המפורט, וכנסיבה ממתנת במידת מה, יש לתת את הדעת לגילו הצעיר יחסית של הנאשם בעת ביצוע העבירה, כבן 26 שנים, הגם שאין המדובר בגיל שהוא על גבול הקטנות, ולכך שראשיתו של האירוע ספונטנית ולא מתוכננת, וקדם לה יכוח בין הצדדים. בנוסף, ומבלי למעט מחומרת מעשיו ופוטנציאל הנזק לצדם, החבלה למתלוננת הייתה שטחית יחסית ולא הצריכה טיפול רפואי.

13. דרך המלך בעבירת תקיפה חבלנית של בת זוג היא חומרת ההרשעה על כנה, וודאי בנסיבות המתוארות ומידת הפגיעה בערכים המוגנים כמו בעניינו. רק לאחרונה שב בית המשפט העליון והדגיש את החומרה שלצד העבירה הנדונה וחשיבות ההרתעה לצידה (ע"פ 375/22 **מדינת ישראל נ' וסל** (10.2.2022) (להלן: "ע"פ וסל"). אמנם, מעיון בפסיקה עולה כי קיימים מקרים בהם גם בסוג זה של עבירה נמנע בית המשפט מהרשעה בנסיבות מתאימות, ובמקרים מיוחדים אף תוך הגמשת הדרישה לנזק קונקרטי. יחד עם זאת משרך המלך בעבירה הנדונה היא להרשעה וענישה מחמירה ומרתיעה כאמור, ברי כי באופן רגיל, על מנת שיהיה מקום לשקול את ביטול ההרשעה, על ההגנה להציג נזק קונקרטי ממשי לעתידו או לשיקומו של הנאשם, המוכח היטב בראיות.

14. נזק מהסוג הנדון לא הוצג ואף לא הוצגה כל ראיה לקיומו, וטענת ההגנה לפיה יש מקום להורות על ביטול הרשעת הנאשם לאור פגיעה פוטנציאלית באשרת שהייתו בישראל ובתעסוקתו ב"מקומות עבודה מסוימים", נטענה באופן כללי וללא כל ביסוס ראיתי. ברי כי לא די בכך כדי להצדיק ביטול הרשעה בנסיבות, גם אם מדובר בעבירה ראשונה וחריגה בנוף חייו של הנאשם, ומבלי להתעלם מנסיבות חייו והתמודדותו המורכבת. אמנם מאז ביצוע העבירה חלפו כ-4 שנים, ולא נטען שהנאשם ביצע עבירות נוספות, עם זאת, אין להתעלם מכך שהנאשם לא נטל

אחריות למעשיו או הביע צער ואמפטיה כלפי המתלוננת. היעדר ההפנמה של חומרת מעשיו והעדר החרטה ניכרים בדבריו לעונש לאחר שלא נטל אחריות לביצוע העבירה והורשע לאחר שמיעת ראיות, ולפיהם: **"זה לא שרצחתי מישהו שאני אורשע על זה"**.

15. כשאלה הן הנסיבות, אף לא ניתן לקבל את טענת הסנגורית לפיה עצם העובדה שהנאשם לא עבר כל עבירה נוספת במשך התקופה מאז ביצוע העבירה מעידה על כך שהנאשם עבר "שיקום עצמי". טענה זו לא יכולה לעמוד, ואין בה כדי לספק. גם אם הליכי שיקום אינם זמינים לנתינים זרים השוהים בישראל, במקרה הנדון, לא נטען או בוסס כי הנאשם ביקש להשתתף בהליך שיקומי והדבר נמנע ממנו. כאמור, הנאשם אף אינו מפנים את חומרת מעשיו או מתחרט עליהם. בנסיבות אלה, אף אין מקום לדיון נרחב בסוגיית שיקום נתינים זרים בעת דיון בעניינו של הנאשם.

16. לאחר ששקלתי את כלל המפורט ואף נתתי דעתי למוצאו של הנאשם והיותו פליט מאריתראה, נסיבה שהודגשה על ידי הסנגורית בטיעוניה כרלוונטית לבקשה לביטול ההרשעה במקרה זה, על יסוד הנימוקים שלעיל, אינני מוצאת להורות על ביטול הרשעת הנאשם.

גזירת עונשו של הנאשם

17. אשר **למתחם הענישה**, בתמצית, וכפי שצוין לעיל, הנאשם פגע במידה לא מבוטלת בערכים המוגנים לשלמות גופה, נפשה, כבודה וביטחונה של בת הזוג ושמידה על החלשים מפני נחת זרועם של החזקים. חשוב לזכור כי אלימות בתוך המשפחה נתפסת כבעלת חומרה מיוחדת המחייבת באופן רגיל ענישה מרתיעה. בע"פ 6758/07 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (11.10.2007) ציינה כב' השופטת פרוקצ'יה:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, האמונה וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג; באלימות במשפחה, נגישותם של קורבנות העבירה למערכת המשטרית או למערכות הסיוע האחרות היא עניין מורכב וקשה, הטעון רגשות חזקים, פחדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון. לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קורבנות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה".

18. נסיבות ביצוע העבירה מפורטות בפרק הדין בביטול ההרשעה, ומלמדות על מידת פגיעה לא מבוטלת, גם אם איננה ברף גבוה ביותר בערכים המוגנים.

19. כאמור, פסיקת בית המשפט העליון מהעת האחרונה שבה ומדגישה כי יש לנקוט במדיניות ענישה מרתיעה ומחמירה בעבירה מהסוג הנדון, על מנת למגר את תופעה מכווערת ומקוממת זאת, ולאור הקושי הרב הקיים בחשיפת העבירה המבוצעת פעמים רבות בדלת אמותיו של התא המשפחתי (ראו **ע"פ וסל**). כשאלה הם פני הדברים, וכשהענישה הנוהגת מדגימה פעמים רבות בסוג זה של עבירה עונש של מאסר ולו לתקופה קצרה (במקרים מתאימים

לרצויו בעבודות שירות), אין בידי לקבל את עתירת הסנגורית לקביעת עונש של מאסר על תנאי בתחתית מתחם הענישה (ראו בשינויים המחויבים בקשר לנסיבות ולתקופות המאסר בתחתית מתחם הענישה רע"פ 3463/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (21.5.2015), ת"פ 842-09-15 **מדינת ישראל נ' פלוני** (20.1.2020), וכן ת"פ 62882-02-20 והפסיקה המצוטטת שם). זאת גם אם קיימים מקרים בהם נקבע עונש מסוג זה, או כזה לצד של"צ בתחתית המתחם. כידוע, מתחם הענישה אינו עניין אריתמטי פשוט אלא מגלם הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים שמדיניות הענישה היא רק אחד מהם, כשעצם העובדה שלעולם יוכל כל צד למצוא פסקי דין התומכים בעמדתו מלמדת כי אין המדובר בממד מדויק (ע"פ 3877/13 **ג'אבלי נ' מדינת ישראל** (17.11.2016), עפ"ג (ת"א) 12063-04-15 **בראונר נ' מדינת ישראל** (20.07.2015)).

20. נוכח המפורט, מתחם הענישה במקרה זה יקבע בין תקופת מאסר בת מספר חודשים, אותה ניתן לרצות במקרה מתאים בעבודות שירות, לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

21. **אשר לעונש הקונקרטי לנאשם**, במקרה הנדון, על אף עתירת הנאשם לסטות לקולא ממתחם העונש לאור הליכי שיקום, כפי שפורט לעיל, אינני מוצאת כי הנאשם השתקם, גם לא "שיקום עצמי", וודאי לא באופן המצדיק חריגה לקולא ממתחם הענישה.

22. גם בעת קביעת עונשו של הנאשם שקלתי את העובדה שהנאשם הוא בן 27, נעדר עבר פלילי, פליט מאריתראה אשר מתגורר בארץ מכוח אשרת שהייה, על הקושי הברור שבכך, ולצד זאת את העובדה שלא נטל אחריות על מעשיו או הביע חרטה, אף לא לאחר הכרעת הדין, כשבדברו האחרון בחר לומר כאמור **"זה לא שרצחתי מישהו שאני אורשע על זה"**. מובן כי הנאשם רשאי היה לעמוד על חפותו ועניין זה לא יזקק לחובתו. יחד עם זאת קיים קושי לקבל את הטענה לפיה הנאשם השתקם ב"שיקום עצמי" כשאלה הם פני הדברים. נתתי דעתי לדברי הסנגורית לפיהם מאז שחלתה המתלוננת בקורונה בשנה האחרונה הייתה ביתו בטיפולו המלא, לכך שאינם בזוגיות עוד, וכן לדבריה לפיהם המתלוננת חוששת מעונש שייגזר על הנאשם משבקרב היא עתידה לקבל משמורת על ביתם ויהיה על הנאשם לשלם מזונות.

23. בעת קביעת עונשו של הנאשם שקלתי גם את התקופה בה היה הנאשם במעצר מאחורי סורג וברח (החל מיום 29.12.2017 ועד ליום 8.1.2018) וכן כי היה נתון תחת תנאים מגבילים תקופה ממושכת מאוד (החל מיום 8.1.2018 ועד ליום 6.7.2021) אז גם לא עבד. בנוסף, נתתי דעתי למחדל החקירה הנוגע להיעדרו של החפץ (כבל ומטען) שנטען שבאמצעותו תקף הנאשם את המתלוננת, כשאין אף אינדיקציה בתיק החקירה לכך שחיפשו אחריו.

24. לאור כלל המפורט, מצאתי לגזור את עונשו של הנאשם קרוב מאוד לתחתית מתחם הענישה, לצד מאסר על תנאי מרתיע ופיצוי למתלוננת, בפרט לאור חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה, העדרו של עבר פלילי, ומשך התקופה הממושכת בה היה נתון תחת בתנאים מגבילים, ואף תקופת מעצרו, וחרף היעדר חרטה והפנמה מצידו.

25. אשר לאופן ריצוי עונש המאסר שייגזר על הנאשם, שקלתי את עתירת המאשימה לכך שעונש המאסר ירוצה מאחורי סורג וברח ולא בדרך של עבודות שירות לאור הנחיית פרקליט המדינה שכותרתה "ריצוי מאסר בעבודות שירות על ידי נתין זר" (מס' 9.11), אך אינני מוצאת לקבלה. כפי שצוין בהנחיה עצמה, בית המשפט הוא זה שבסמכותו לקבוע את האופן בו ירוצה מאסר שנגזר על נאשם, גם במקרים בהם המדובר בנתינים זרים, ועל הממונה על עבודות השירות לבחון התאמתו האינדיבידואלית של אותו נאשם לביצוע עבירות שירות (ע"פ 8881/17 **פלונית נ' מדינת ישראל** (11.6.2018)). במקרה זה נמצא הנאשם כשיר לבצע עבודות שירות על ידי הממונה על עבודות השירות ואינני סבורה כי העובדה שהנאשם הוא נתין זר צריכה לשלול ממנו אפשרות זו, תוך הפלייתו ביחס לאחרים. זאת בפרט משהנאשם מעולם לא ריצה עונש של מאסר והוא ללא עבר פלילי, לאור גילה של העבירה שנעברה בשנת 2017 כאמור, כשמאז ועד היום שוהה הנאשם בארץ ואינו נתון במעצר, וכן בשים לב לכך שעליו לכלכל את בתו

הקטינה.

26. אשר על כן, יגזרו על הנאשם העונשים הבאים:

א. מאסר למשך 4 חודשים שירוצה בדרך של עבודות שירות בהתאם להמלצת הממונה על עבודות השירות במרכז יום כפר שלם, רח' ששת הימים 26 בתל אביב. הנאשם יתייצב לריצוי עונשו ביום 04.05.22 בשעה 8:00 במפקדת מחוז מרכז. הובהרה לנאשם המשמעות של אי עמידה בעבודות שירות וכן כי יתכנו שינויים במקום ושעות העבודה.

ב. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים, לתקופה של 3 שנים, והתנאי שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות כלפי גופו של אדם.

ג. פיצוי בסך 500 ₪ למתלוננת שפרטיה יועברו למזכירות על ידי המאשימה. לאור הפיצוי שנפסק והעונש הכולל שנגזר, אני נמנעת מהשתתף קנס. ככל שקיימים כספים בפיקדון בתיק זה או בהליכי המעצר הקשורים, ישולם הפיצוי מתוך הפיקדון הקיים והיתרה תושב לנאשם בכפוף לכל מניעה על פי דין. ככל שלא קיימים כספים בפיקדון או לא ניתן להשתמש בהם, הנאשם יפקיד את הפיקדון עד ליום 24.04.22.

זכות ערעור כחוק תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי בתל אביב.

המזכירות תעביר עותק גזר הדין לממונה על עבודות השירות

ניתן היום, י"ח אדר ב' תשפ"ב, 21 מרץ 2022, במעמד הצדדים.